

ŽÁBA NA VDÁVÁNÍ

Barbora Pálková

Kouzelný les. Jak zvláštní a neobvyklý by se mohl některým bytostem zdát. Chodící stromy přeci nevidíte každý den, ale vypadalo to, že v nejbližším okolí nad tím nikdo přílišné nadšení neprojevoval.

„Mlask, mňam,“ cpal se první z jelenů. „To je dobrota!“

„No, žvýk, já bych stejně řekl, polk, že lepší tráva je u třech dubů,“ namítnul druhý a znovu si ukousnul.

„Mhm, ňam,“ odporoval první, „tam ale nerostou tyhle ty vynikající srnčí ocásky. A navíc, ty duby tam zase minule nebyly. Pořád někde couraj.“

V nedalekém křoví náhle cosi zašustilo a přerušilo jelení diskusi. Pak to zašustilo znovu a nakonec vykoukla ven zrzavá veverka.

„Jdou sem nějakí lidé!“ zapištěla na svačící paroháče. „Mají meče, bůhví, co tu zase chtějí dělat!“

„Dík za upozornění,“ kývl na veverku šestnáctěrák a pak se obrátil na své kolegy. „Jdeme, chlapi, ať se tady s nima nemusíme zbytečně handrkovat.“

Jeleni se otočili, ladnými skoky se vydali do hlubin lesa a m ýtinka na chvíli osaměla. Ne však na dlouho, protože v krátké době se na ní objevily dvě lidské postavy, které dělaly o dost větší hluk než stádo býložravců předtím.

Oba dva muži se na chvíli zastavili. Nebyli ani příliš vysokí, ani příliš silní, ale bylo vidět, že s meči připnutými u boku umí alespoň trochu zacházet.

„Bůj bade,“ oslovil muž s objemným vakem na zádech toho druhého, který nesl akorát třpytivou čelenku na hlavě. „Kab to vlastně debe?“

„Co já vím,“ odvětil druhý muž. „Náš plán je ale jasný: jako princ musím vykonat nějaký hrdinský čin a získat si ruku krásné princezny. Prostě půjdeme dál a třeba na něco narazíme.“

„Tady?“ podivil se znovu nosič vaku, který byl v případě potřeby nazýván jako Dan.

Princ však jen mávl rukou a vydal se dál. Jeho letitý služebník si napřed povzdechl, pak se mohutně vysmrkal a nakonec se vydal za svým pánem.

Přiblížil se večer a nechal se vytláčit hlubokou nocí. I ta ovšem pominula a nezbyl žádný důvod, který by ospravedlňoval další válení se na měkkém mechu. Princ s Danem se tedy neochotně zvedli, prokličkovali mezi stromy hrajejími si na slepou bábu a přežili šiškový útok několika veverek, kterým se podařilo získat pár zkvašených jablek a zpít se jimi.

Lesní podrost náhle trochu ustoupil a před nohama poutníků se rozprostřelo bažinaté jezírko.

„Budebe to buset obejít,“ zkonstatoval Dan otráveně a znovu bohatýrsky zatroubil do kapesníku o velikosti menší plachty. „Todle vlhko bá rýba ráda.“

„Nic naplat,“ pokrčil rameny princ a jal se hledat cestičku podél nejistých břehů bahniště. Neušel ovšem ani pár kroků a na vyčnívající kmen uhnílého stromu vyskočila z vody obří zelenohnědá ropucha a vyvalila na ně své žabí oči.

„Kvák!“ zajásala. „Poutníci!“

Cíle jejího zájmu nijak nezareagovaly.

„Zůstaňte tu chvíli,“ poprosila žába. „Alespoň si se mnou popovídejte!“

Dan přelétl pohledem močál a všechnu tu studenou vodu a otrásl se.

„Neodcházejte! Nemůžete mě tady nechat!“ naléhala ropucha dál a zuřivě poskakovala na kmenech nahoru a dolů. Samou nervozitou jí z bradavic na zádech vyteklo pár kapek zapáchající zelenkavé tekutiny. „Vezměte mě odsud pryč!“

Když se jí nedostalo odpovědi, ba ani soucitného pohledu, rychle skočila do vody a předehnala prince.

„Kvák! Zachraň mě!“ zaúpěla zoufale. „Vysvobod' mě, prosím!“

„Zachránit?“ zarazil se konečně princ. „Žába chce zachránit z vody? Není to trochu divný?“

„Ale ne,“ zakroutila ropucha hlavou a kdyby to bylo možné, tak by si jí v zoufalém gestu i sevřela. „Já jsem zakletá!“

To připoutalo princovu pozornost natolik, že se sklonil až dolů k obojživelníkovi a nic nedbal na to, že mu natekla voda do levé boty.

„Jsi zakletá princezna?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Krásná princezna,“ opravila ho žába. „Všichni se podivovali mé kráse a chválili mou krásnou postavu. Žila jsem na zámku, vyšívala a vybírala si ženicha, jenže pak...“ ropucha si povzdechla.

„Pak?“ nadsakoval princ samou nedočkavostí.

„Pak přišla oslava mých osmnáctých narozenin.“

„Už osmnáctých?“ urozený mladík se zatvářil poněkud zklamaně a vysloužil si tak od žáby vražedný pohled. „No, a co se tedy stalo?“

„O mojí kráse se doslechla i zlá víla. Přišla na oslavu a... A...“ ropucha párkrát popotáhla, což Dana přinutilo nabídnout jí svůj kapesník. Byl sice slušně, ale velmi razantně odmítnut.

„A pak mě zaklela!“ vyjekla žába hystericky a se šplouchnutím zmizela pod vodní hladinou.

Princ si vyměnil se svým poddaným tázavý pohled.

„Ehm, princezno?“ zkusil to nakonec a pozorně sledoval nejbližší lekníny.

„Krásná princezno,“ ozval se tichý hlásek zpod nejbližšího zeleného trsu.

Po chvíli si ropucha dodala odvahy a znovu se ukázala. Princ na ní nadšeně hleděl a v hlavě se mu proháněly samé chytré a šťastné myšlenky. Tady zabije dvě mouchy jednou ranou.

„Krásná princezno, co se stane, když tě někdo osvobodí?“

Žabí princezna sklopila své zraky, jak nejcudněji to šlo, což byl v momentálním okamžiku úctyhodný fyzický výkon. „Můj zachránce se může ucházet o mou ruku,“ špitla a hodila po princovi očkem.

„Výborně!“ zajásal mladík a Dan jen zvedl oči vsloup, protože už dobře tušil, co bude následovat. „Drahá princezno, dovol mi vysvobodit tě z této nedůstojné podoby a získat si tvé srdce!“

Ropucha nadšeně kuňkla a skočila princovi na napřáženou dlaň, kde se pohodlně uvelebila. Mladík měl co dělat, aby se mu obličej nezkřivil nad nepříjemným zjevem a lepkavým slizem, kterému byl vystaven.

„A jak jí chcete zachránit?“ zajímal se Dan, marně hledaje na kapesníku kus suchého místa.

„No to je přece j... Ehm,“ stejně tak rychle, jako se princ pokusil odpovědět, tak se zase odmlčel. „Krásná princezno,“ obrátil se k ropuše, „jak vás mohu vysvobodit z prokletí?“

„Ale princovi, to je přeci jasné,“ odtušila žába a mrkla na mladíka. Ten už svou teorii měl, ale obával se, že je správná. „Musíš mě políbit!“

Byla. Ovšem jakožto správný hrdina princ nezaváhal ani na vteřinu a vtiskl ropuše se zavřenými očima vlhký polibek dřív, než se kdo vzpamatoval. Zakletá princezna se začervenala, a to i přes to, že něco takového vůbec nebylo biologicky možné.

„To od vás bylo sice velmi milé gesto, princovi,“ pochválila jeho snahu, „ale já napřed musím sníst zlatou mušku na kouzelné mýtině. Jinak to nefunguje.“

Princ se na ropuchu zoufale zadíval a přemýšlel, jak si má otřít ústa, aby jí tím gestem neurazil. Nakonec zasimuloval silný záchvat kašle.

„Ehmhm, dobrá, tedy, kde leží ta kouzelná mýtina, krásná princezno?“ vmohl se konečně na slovo.

„Vezmi mě na rameno, můj zachránce, a vyrazíme. Ona si nás najde,“ uklidnila ho ropucha a už si to poskakovala po mladíkově tunice nahoru. Když dospěla do své cílové destinace, pohodlně se uvelebila a zavelela k pochodu.

Princ ihned vyrazil, zato Dan si držel značný odstup a potichu se celé situaci pochechtával. Až on se rozhodne najít si manželku, žádnou ropuchu rozhodně pusinkovat nebude. Život pánů občas obsahoval na jeho vkus příliš velké množství nechutných věcí, které jste museli buď sníst, nebo políbit.

Kráčeli kouzelným lesem skoro hodinu. Po cestě potkali sojku, jejíž zásoba neslušných slov ohromila dokonce i tu Danovu, a jednu dobrou vílu, která se na ně usmála, vypustila pár jiskřivých hvězdiček a zmizela kdesi mezi stromy.

Po další hodině došli k ukazateli s nápisem ‚Ke kouzelné mýtině tudy‘. Pod vzkazem byla šipka.

„Byslíb, že bábe jít tíbdle sběreb,“ usoudil Dan, když se mu podařilo přelouskat text, a napřáhl ruku ve směru danému ukazatelem.

„Jo, vypadá to tak,“ přikývl princ a vydal se po úzké pěšince dál. Neušel ovšem ani pár kroků a zjevila se před ním trojocasá saň. To následníka trůnu na malý okamžik zmátlo.

„Co mi chceš, ty, ehm, no opravdu, trojocasý draku?“ zkusil to nakonec, když se ujistil, že opravdu počítal dobře.

„To záleží na tobě, bezocasatče,“ odfrkl drak otráveně. „Když budeš chtít jít pořád dál, tak tě sežehnu zepředu, a když se mi pokusíš utéct, tak tě sežehnu zezadu.“

Vlastní plán obludu natolik pobavil, že pro vyjádření své momentální dobré nálady vypustila z nozder několik barevných kouřových kroužků.

„A co když zůstanu stát?“ zajímal se princ, kterému se ani jedna z předešlých možností příliš nelíbila.

„Nó,“ zarazila se saň. „Abych řekla pravdu, ještě jsem nad něčím takovým nepřemýšlela.“

„Ale to je od tebe vysoce nezodpovědné!“ rozčílil se princ. „Jak tady můžeš na někoho číhat, když ani nevíš, co s ním máš udělat, zůstane-li stát?“

Drak chvíli přemýšlel a samou námahou mu vytékal kouř s uší.

„Víš co,“ rozzářil se nakonec, „když někdo zůstane stát na místě, sežehnu ho ze všech stran! To mi jde perfektně,“ zažulil se a vyfoukl pár dalších kroužků.

„Ne!“

Saň leknutím nadskočila. Zakletá princezna zjevně ztratila trpělivost a rozhodla se vložit do debaty.

„To je prvoplánové rozhodnutí a ta nikdy nejsou dobrá,“ upozornila draka. „Ale abys neřekla, že jsme na tebe oškliví a nechceme ti pomoci, tak mám pro tebe návrh.“

Osamocená hlava na dlouhém šupinatém zeleném krku si chvíli prohlížela mluvící ropuchu a pak usoudila, že jí v případě potřeby může také sežehnout, a tak se rozhodla chvíli poslouchat.

„My ti teď promineme tvou nepřipravenost,“ pravila důležitě žába, „a půjdeme dál, jako by se nic nestalo. Až se tudy budeme vracet, ty už budeš mít všechno promyšlené a napraviš svou chybu, co ty na to?“

Drak zkrabatil obočí.

„A nestačilo by, kdybych vás sežehl rovnou?“ zakňoural prosebně.

„Ne,“ stála si princezna na svém. „Musíš to udělat pořádně.“

Drak ještě chvíli frfňal, spálil pár malých smrčku a ohryzal nejbližší borovici, ale nakonec souhlasil a nechal malou záchrannou skupinku projít. Když odešli z dohledu, princ si hlasitě oddechl.

„Vůbec se tedy netěším na zpáteční cestu. Netoužím po tom být uškvařen.“

„Houby,“ mávla ropucha pravou zadní. „Zpátky půjdeme jinudy.“

„Ale...“ chvílku trvalo, než princ zapadlo všechno na své místo. „Týjo, to bylo fikaný!“

Dál pokračovali o něco opatrněji pro případ, že by se za nějakým stromem ukrýval další drak, ale vypadalo to, že příšery už v téhle části lesa došly. Jediným neobvyklým jevem byla spousta pnoucích rostlin, jejichž květy měly dobrou stopu v průměru a hrály všemi barvami.

„Jééé,“ vyjevil se náhle princ a mírně rozmlženým zrakem se rozhlédl po okolí. „Kýtičky!“ Zapotácel se a objal nejbližší strom. „Já sí mezi vás lehnů!“ zajásal a s výrazem dvouletého dítěte, které právě spadlo jámy plné cukrovinek, se složil na zem a šťastně usnul. Žabí princezna uskočila před rozmačkáním na poslední chvíli.

„Vstávej! Tohle jsou kouzelné květiny! Jejich vůně tě uspí a už odtud nikdy neodejdeš a nezachráníš mě!“

Princ nereagoval.

„Chrdí jako boleno,“ zhodnotil nastalou situaci Dan.

„Ale jak to, že ty ne?“ zarazila se ropucha. „Ta vůně přeci musí člověka, kvák, úplně omámit!“

„Já dic decídíb,“ vysvětlil Dan ochotně. „Byslíb, že za to bůže ta rýba.“

„Proč jen jí od tebe nechytнул,“ povzdechla si žába a vyskočila princovi na obličej. „Vstávej!“ Hop! „Slyšíš? Vstávej!“ Hop, hop! Princezna svýma silnýma zelenýma nohama propleskávala tvář svého budoucího zachránce, ale ten nereagoval a jen se dál tupě usmíval z kouzelného spánku.

Když už princův obličej pokrývala tlustá vrstva zeleného slizu, Dan se nad ním slitoval, chytnul ho za nohy a i s princeznou ho táhl pryč z dosahu čarovných květin. Musel těžké tělo táhnout dlouhou dobu, než jeho spící pán konečně záúpěl, když mu na vystouplém kořenu nadskočila hlava.

„Do to je dost, bade,“ oddechl si, když princ otevřel oči. „Už bě běkně bolely ruce.“

Žabí princezna nadšeně seskočila z princova hrudníku, na kterém se až do té doby vezla, a jala se skákat sem a tam jako blázen.

„Kouzelná loučka! Jsme na kouzelné loučce!“

Louka to opravdu byla jako z pohádky. Krátká světle zelená tráva, všude roztroušené malé kvítky mateřídoušky a zvonků, sem tam poletoval nějaký ten motýl a nad tím vším se prohánělo hejno obřích much. Princezna je hladově pozorovala.

„Princi! Princi! Vidíš tu zlatou?“ nadšeně hulákala, upírajíc oči kamsi do shluku drobných hmyzáků. Princ nereagoval, protože si právě očišťoval tvář od ropušího slizu. Když se mu to jakž takž povedlo, začal se konečně věnovat žábě.

Po chvíli upřeného pozorování se mu skutečně v hejnu much podařilo identifikovat zlatavý záblesk.

„Mám jí chytit, princezno?“

„Krásná princezno,“ nedala se vyrušit žába, „a ne, chytím si ji sama. Jen mě k nim vyzvedni.“

Princ tedy uchopil ropuchu do dlaně (kolikrát ještě, pomyslel si) a zvedl ji až přímo mezi mouchy.

„Ó, ňam! ňam!“ pochvalovala si princezna a lovila jednu mouchu za druhou. Princi nezbylo než fascinovaně pozorovat dlouhý jazyk, který se pokaždé vymrštil z velkých zelených oslizlých úst a nikdy se nevrátil bez úlovku.

Když hejno značně prořídlo, ropucha si spokojeně ulevila a natřásla si své nafouklé břicho, čímž na princově tváři vykouzila znechucený škleb.

„Tak, teď ještě tu zlatou mršku,“ broukla si princezna pro sebe a znovu zaměřila svou pozornost na mouchy. Netrvalo to příliš dlouho a už ji měla chycenou.

„Teď mě rychle polib!“ otočila se na prince, který tak tak stačil zakrýt nepatřičně zhnusený výraz. Mladík se nahnul a mnohem méně ochotně než minule dal žábě pusu.

V tom okamžiku se malé ropuší tělíčko celé rozzářilo a vzlétlo do vzduchu. Bylo to, jako kdyby před nimi náhle vybuchl malý ohňostroj a Danovi s princem nezbylo, než si zakrýt oči a otočit se, aby na zbytek dne neoslepli.

Po chvíli záře zeslábla, až zmizela docela, a jen sem tam vzduchem probleskla malá jiskřička. Princ se otočil.

Na trávě před ním stála postava v přenádherných modrých šatech, jejichž linie naznačovaly i slibný vnitřek. Vlasy pod sítkou vypadaly světlé jako sníh.

„Krásná princezno,“ vydechl princ a poklekl před odekletou žábou.

Princezna, která stála až dosud zády, se několika malými krůčky pomalu obrátila a obdařila ztuhlého prince širokým úsměvem.

„Teď mě můžeš požádat o ruku,“ špitla.

Dlouho se jí nedostalo odpovědi. Princ se sice nacházel ve správné žádací pozici v pokleku, avšak úsměv náhle vypadal poněkud nuceně a vypoulené oči zase dávaly znát, že kdesi za nimi se odehrává lítý boj.

„Neměli bychom to uspěchat,“ vyrazil ze sebe nakonec přesně v okamžiku, kdy se Dan za ním začal chechtat. „Vždyť se vůbec neznáme! A, ehm, nechci být nějak, nó, nezdvořilý, ale jak je to dlouho, co jste byla zakleta?“

Princezna přemýšlivě přeskládala všechny své vrásky na obličeji jiným směrem a začala si nervózně mnout bílý pramínek vlasů, který jí utekl zpod drdolu.

„Když v močále se to dost špatně počítá,“ vysvětlila. „Ale takových šedesát let určitě,“ odhadla to nakonec. „Možná šedesát pět.“

„Da osbdesát vypadáte výborně,“ neodpustil si Dan. „Skvělá bostava!“

Princ se s námahou zvedl zpět na nohy. Hrdinské činy mu náhle připadaly jako absurdní a zbytečně nebezpečná věc. Ostatně na ženění je taky dost času.

„Ehm, princezno...“

„Krásná princezno!“

„Ano, samozřejmě, krásná princezno,“ zopakoval princ nepřítomně, „my teď s Danem půjdeme a prozkoumáme terén před námi, jestli je bezpečný. Pak se pro vás vrátíme. Nechci, abyste se teď dostala do nějakého ohrožení, když už jste teď odekletá,“ vychrlil rychle ze sebe, popadl Dana za rukáv a odtáhl ho pryč dřív, než se princezna zmohla na další slovo.

„Víš, Dane,“ zašeptal nakonec, když se dostali z doslechu a kouzelná loučka zmizela mezi stromy, „s tím hrdinstvím a zachraňováním se to zas tak nesmí přehánět.“